

ralen for nær. Selv en Mand som David, der dog var Manden efter Guds Hjærte, havde her vidt Spillerum. Ganske vist blev han straffet for sit Forhold til Batseba, men af Profetens Ord til ham kan vi nok skønne, at det ikke er fordi han tog sig en Kone til, men for *Maaden*, hvorpaa han havde taget hende. David havde flere Koner, og Nathan siger udtrykkelig, at det er Herren, som har givet Sauls Hustruer i hans Favør.

Det er noget, som ingen, der har lidt Kendskab til Jødefolkets Historie, kan være blind for, at i sædelig Henseende er der en anden Morallære hos dem i den gamle Pagts Tid end den, vi vedkende os. Naar en Mand nu om Stunder lever i kønsligt Forhold til flere Kvinder, da kalde vi ham ude paa Landet simpelt hen et Svin, og han mister alle rettænkende Menneskers Agtelse. I den Henseende er der sket en stor Forandring og Udvikling gennem Tiderne. Det er Kristendommens Indflydelse, som har skærpet de sædelige Begreber.

Men saadan vil det ogsaa gaa med Begreberne om Krig. Det vil gaa med Forholdet mellem Folkene, ligesom det er gaaet med det personlige Mellemværende Mand og Mand imellem. I gamle Dage var det i sin gode Orden, naar to blev Uvenner, da at afgøre Sagen med Næveretten. Nu finder alle civiliserede Folk, at det er en højst ufuldkommen Domstol. Kan der end klæbe sig adskillige Misligheder ved Voldgiftsretten, saa ønsker dog ingen den gamle Tilstand tilbage, hvor den stærkeres Ret gjorde Udslaget. Men saadan vil Tankegangen om Folketretterne ogsaa blive ændret. Den Mening vil efterhaanden slaa igennem hos Folkene, at det er raat og uværdigt, umenneskeligt at slagte hinanden og behandle hverandre som vilde Dyr, fordi et Par Konger træder hinanden paa Tærne eller hvem det nu er, der gør Kabale og spinder Rænker. Og kommer der Tvistepunkter mellem Nationerne, da vil de lade Voldgift afgøre dem.

Der er et mærkeligt Ord fra en gammel Jøde, en af de største Aander, der har levet i Verden, som peger hen derpaa. Det er Profeten *Jasajas*, som i et Fremsyn langt ud i Tiderne bebuder, at der skal komme en Tid her paa Jorden, da »Folkene skal smede deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Ler, og det ene Folk skal ikke løfte Sværd imod det andet og ikke mere øve sig i Krig.«

Det er mærkelige Ord disse. Ikke mere øve sig i Krig! Det er den fuldstændige Afvæbningstanke, som her bliver kastet ud i Verden. Tre tusinde Aar er gaaet siden, men endnu er den skønne Tanke ikke bleven til Virkelighed. Ja, den har jo været stillet saadan i Skyggen, at selv dem, der dog skulde være de nærmest kaldede til at tale dens Sag, de har kaldt den en Vanvidstanke. Hvordan har Størstedelen af Paver og Munke, Bisper og Præster, disse Fredens Apostle, ikke saa godt som al Tid været blandt de forreste til at støde i Krigsluren. Og mange af dem blæser endnu, saa Vejret er ved at forgaa dem. Men Profetens skønne Fredstanke, den lader de ligge eller fabler om, at det først er i Tusindaarsriget, den skal virkeliggøres.

Dog, Tanken vil blive taget op og ført frem til Sejr, og hvem skulde vel være bedre skikkede til at arbejde derfor end Kvinderne. Og hvem tvivler vel egentlig paa, hvis Kvinderne Landene rundt bliver rigtig vaagne for den Sag og slutter Forbund med hverandre, at de da tilsidst vil vinde Sagen, den største Menneskelighedens Sag, som kan vindes her i Verden.

Gid Kvinderne faa Held og Lykke til denne Gærning, og gid dette Møde maa være en lille Hjælp dertil, maa blive en Sten, som kan føjes ind i den skønne Bygning, hvor Folkeslagene kan bo endrægtig tilsammen og efter *Jesajas's* Ord ikke mere løfte Sværd imod hinanden eller øve sig i Krig, men hjælpes ad at bære Slægten frem i Udvikling, at det maa gaa fremad, som Digteren synger, »mod den straalende Top, hvorfra vi er sunket, men hvortil vi atter skal op!«

Gid vi havde Kvinder!

Med disse Ord mødte mig for nogen Tid siden en Mand, som gav mig et Stykke Papir i Haanden, hvorpaa der stod skrevet: »Gid vi havde Kvinder!« I vore Dage er der stor Mangel paa Kvinder — Kvinder, som ikke er til Salg, men som er ærlige helt igennem, fra Isse til Fod, oprigtige i Hjærtets inderste

Væsen; Kvinder, som dadle det onde hos Ven og Fjende saa vel som hos sig selv. Kvinder, som forholde sig til al Sandhed, som Magneten til Polen, som holde fast ved Sandhed og Ret i hvad der end sker. Kvinder, som hverken er overmodige eller trættekære. Kvinder, der ikke holde sig tilbage, hvor det gælder det godes Sejr, og som har Mod uden at prale deraf. Kvinder, som ser deres Kald og følger det, som kender deres Plads og udfylder den. Kvinder, som ikke er for lade til at arbejde, for stolte til at være fattige. Kvinder, som vil spise, hvad de selv har tjent, klæde sig med, hvad de selv har betalt, som har Hjærtet paa det rette Sted, for hvad der rører sig i Samfundet omkring dem. —«

Det var ligesom denne Mand, og maaske mange med ham, ved saadanne Ord vilde kalde paa Kvinden, den sande Kvinde, faa hende til at vælge sin Plads, og se at udfylde den; thi jeg tror, det er det, mange Kvinder søger efter og grunder paa.

I den sidste Tid har der her paa Egnen dannet sig Afdelinger af Dansk Kvindesamfund, det viser, at nogle Kvinder begynde at forstaa deres Menneskeværd, der er nogle, som gerne vil være med til alvorlig Syssel. Ja, jeg tror, der er mange Kvinder, som kunde blive Mændene en god Hjælp ved Arbejdet i den store Samfundshusholdning, naar de fik Lov til at være mod til at følge og udvikle deres Hjærte og Evner. Naar Kvinden fik Lov til at give sin Stemme med i Kommune og i Staten, naar hun fik baade Pligter og Ansvar selv, da skulde meget af det, som nu fængsler og omsvæver hende med hæmmende Kunster, falde bort, og der skulde gives Plads for Tanker og Handlinger af ædlere Natur. Da skulde Mænd ikke med Suk udbryde: »Gid vi havde Kvinder!«

Carldine Jensen.

Et Familieregnskab.

Der er skrevet en hel Del i Bladene i det sidste Aar om de økonomiske Forhold, og der er foretaget Studier over, hvad en Familie behøver til sit Underhold Aaret rundt. Nu har jeg tænkt, at det maaske kunde være til Lettelse for mange i disse Studier, om der kom nogle fra de lavere Klasser frem med deres Regnskab, og jeg vil da gøre en Begyndelse, og hvad jeg her har optegnet, det er Fakta, hverken mer eller mindre.

Det er en Husmandsfamilie i det jyske Vesten paa en lille Ejendom med 8 Td. Land. Mand, Kone og 8 Børn. Altsaa 10 Mennesker, der alle har deres Virksomhed i Hjemmet saa godt som hele Aaret rundt. Dog maa det for det nu svundne Aar bemærkes, at den ældste af Børnene, en Dreng paa 13 Aar, rejste ud i Tjeneste den 1ste Oktober og altsaa ikke har været med i Hjemmet de sidste 3 Maaneder. Men dette vil dog ikke meget forminske Udgifterne, da den Konto, som hedder *Klædevarer*, derved er bleven større. Deraf er nemlig omtrent det hele Beløb brugt til hans Udstyr. De Børn, der er hjemme, maa i Reglen nøjes med, hvad deres Moder kan sy og